

★ DOK HOLIDEJ ★

ŠED DENVER

PAKLENI GRAD

NIŠRO FORUM* OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 242

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Shad Denver
COME SHOOTING

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marija Buranji
Marija Kečkeš

Štampa: 27. IX 1990.

Tržište: 7. X 1990.

Izdaje: DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: NISRO „FORUM“ OOUR „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Shad Denver – COME SHOOTING

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS, Australija 15 AUD, Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK, SR Nemačka 20 DEM, Švajcarska 18 CHF, SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA DD, Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT, Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

– Stooooj! – zaurloao je vozar oteg-
nuto i pritegao uzde. Zaprega je sa-
svim usporila hod i diližansa se zau-
stavila pred kitnjasto zidanim зда-
njem na kome je krupnim slovima pi-
salo „Hotel Springtajm“.

– Springtajm Veli! Prekid putova-
nja za noć. Nastavljamo sutra u 6 ča-
sova ujutru.

Dok Holidej je odmerenim kora-
kom sišao na trotoar i koraknuvši
dva-tri puta zastao da protegne noge
utrnule od dugog sedenja. Otresao je
prašinu sa odela i šešira pri čemu je
otkrio belu dršku pištolja koji mu je
visio na bedru. To je, dakle Sprin-
gtajm Veli. Ništa naročito ako se izu-
zme hotel koji je od ostalih zgrada
odudaraao svojom velelepnošću, na-
ravno, u smislu koji je odgovarao da-
lekom Divljem zapadu.

– Moju torbu – rekao je vozaru koji
mu je odmah pružio kožnu putnu tor-
bu – i odvedite mog konja u štalu. Re-
cite da ga dobro nahrane i istimare –
dodao je bacajući mu srebrni dolar
napojnice, koji je ovaj vešto uhvatio u
letu.

– Budite bez brige mister. Hraniće
ga i paziti kao da je odojče – odgovo-
rio je vozar zadovoljan napojnicom.

– Strejsi, mešino stara – dobacio je
neko od prisutnih – uslužan si kad vi-
diš dolar. Ko te ne zna, mislio bi da si
uvek takav.

– Za napojnicu bi prodao celu

„Vels-Fargo“ kompaniju – dodao je
drugi.

– Možda i bih – odgovorio je vozar
– ali, ne bih prodao dedinu duvanke-
su kao što si ti učinio – nasmejao se
zadovoljan što je doskočio onome ko
ga je zadirkivao.

– Nije trebalo da tražiš vruga. Znaš
da je Strejsi dovrtljiv i brz na jeziku –
podsmehnuo se neko.

– Na jeziku jeste brz, ali je spor u
vađenju novčanika. Ne pamtim kada
ga je otvorio – pokušao je da se brani
zadirkivač.

– To nije strašno. Mnogo je opasni-
je sporo potezati pištolj.

– Dobro kažeš. Kad su u pitanju
kuršumi nije zdravo biti štedljiv.

– To je isto kao kad neko nosi pi-
štolj radi dekoracije – dobacio je je-
dan od prisutnih, pokazajući glavom
na Holideja.

Grupa ljudi koja se zatekla pred
hotelom u trenutku dolaska diližan-
se, okrenula se ka Holideju čiji je re-
volver blistao pri svetlosti petrolejke.

– Nakinđuren čovek je isto što i na-
kinđurena žena. Kad su oni u blizini
možeš očekivati zabavu – javio se ne-
ki pametnjaković.

– Pogotovu kad im je revolver
uglačan kao da je sad izašao ispod če-
kića. Hej, mister! – pozvao je šaljivči-
na Holideja.

Dok se napravio da ne čuje.

– Hej, mister, vi u crnom odelu – ponovio je šaljivčina poziv.

Do tog trenutka Holidej se pravio da ne čuje šaljive primedbe koje su dokoličari izbacivali na njegov račun. Mirno je podnosio uvredljivo izazivanje, iako mu je smetalo što je pri dolasku u svako novo mesto morao iznova da probija led podozrenja ili omalovažavanja. No nije se previše ljutio na drske nametljivce koji su u njemu videli bezopasnu žrtvu grube šale. Ali, toj šali moralo se stati na put u pravi čas, inače je od šale mogla postati neprijatna pa čak i opasna zbilja.

– Meni kažete? – okrenuo se Dok.

– Da, vama – odgovorio je šaljivčina.

– Šta želite?

– Hteo sam nešto da vas pitam... ako dozvoljavate – namignuo je šaljivčina na ljude oko sebe.

Dok je žmirnuo očima. Pogled njegovih, sivoplavih očiju neprijatno je prošarao po grupi dokoličara koji su okruživali bezobraznika, a onda se zadržao na čoveku koji je postavio pitanje. Ovaj se osetio nelagodno. Ali, više nije mogao da uzmakne i nastavio je igru sileći sebe na hrabrost.

– Hteo sam da vas pitam jeste li ikad pucali iz tog pištolja.

Holidej je opet žmirnuo očima. – Zašto pitate?

– Hteo bih da znam čemu vam služi.

– A čemu vama služi vaš?

– Čemu meni služi moj pištolj? To me pitate?

– Da.

– Za plašenje nalickanih fićfirića, eto čemu. A ponekad i za druge stvari... ako zatreba.

– Hm! – klimnuo je glavom Holidej.

– Jeste li sad zadovoljni?

– Skoro. Uostalom to nije ni važno – rekao je.

Želeći da prekine glupi razgovor, Holidej se uputio vratima hotela. Nezadovoljan što će mu žrtva izmaći i što će izliv njegovih duhovitosti biti prekinut, šaljivčina je ustao i preprečio mu put.

– Čekajte malo, kud ste navalili? Još nismo završili razgovor!

– Što se mene tiče razgovor nismo ni počinjali – odgovorio je mirno Dok.

– Što ste vi tvrdoglav čovek – iscerio se drznik. – Kažem vam da nismo završili razgovor.

Zatim je, ne znajući u stvari šta da radi, pružio ruku i izvukao Holideju revolver iz futrole. Niklovani „lincoln“ je zablistao pri svetlosti.

– Gle, vraški fino oružje za jednog kicoša. Ovako dobro oružje nisam video godinama – nastavio je bezobraznik okrećući revolver u ruci.

– Pazi Mek, možda je pun! – dobio je neko.

– Pun?! Gluposto, kako bi mogao da bude pun. Šta će kicošu pun pištolj. Iz ukrasnih predmeta se ne puca. Uostalom, da proverimo – rekao je okrećući pištolj ka zemlji i pritisnuo obarač.

Pucanj je prolomio noć!

– Gle, pa pun je! Ko bi to rekao?! – Napravio je blesasto lice čovek koga su nazvali imenom Mek.

Sve vreme Holidej je mirno stajao držeći torbu u ruci. Ipak, uzimajući pištolj iz futrole razmetljivac je prešao granicu preko koje postupci gube karakter bezazlene šale. Trebalo je staviti tačku na njegove gluposti.

– E, lepo, pošto ste sve videli i proverili, vratite mi moj revolver pa da idem.

Holidej je govorio mirno, ali se u njegovom glasu osećao ton ozbiljnosti. Bio je to ton upozorenja i razuman čovek bi shvatio da je igranju kraj. Ali, razmetljivac Mek to nije shvatio.

– Kuda žurite? Ako ne nađete sobu u hotelu možete se smestiti u mom svinjcu.

Nije stigao da završi smeh. Pokretom koji je oko jedva moglo da prati, Holidej je pružio ruku i izvukao Meku pištolj iz futrole. Istim zamahom ruke udario je drznika njegovim sopstvenim revolverom odozdo po šaci, od čega je ovaj ispustio Dokov pištolj. Drugom rukom, iz koje je u međuvremenu pustio torbu, Dok je prihvatio svoj pištolj i sada je stajao pred Mekom sa dva revolvera u rukama.

– Rekao sam vam da vratite pištolj tamo odakle ste ga uzeli. Sami ste krivi što je do ovoga došlo.

Mek ga je gledao zapanjeno isto kao i ostali prisutni koji su očekivali sve drugo samo ne ovako munjevitu akciju. „Nalickani fićfirić“ se pokazao drugačiji nego što su oni očekivali i zato niko nije znao kako da se u novonastaloj situaciji ponaša.

– Uzmite vaš revolver – rekao je Holidej Meku, pružajući mu oružje. – I ubuduće me ostavite na miru.

Mek je mahinalno poslušao i pružio ruku. Holidej mu je tutnuo pištolj, uzeo svoju torbu i ušao u hotel.

Ispratili su ga zbunjeni pogledi i muklo ćutanje.

Hotelski portir je pošao za Holidejom i bez reči mu je pružio knjigu gostiju u koju je ovaj ležerno upisao ime Džon Holms, kojim se obično služio kada je hteo da prikrije svoj identitet.

– Soba broj 7 na spratu – rekao je portir, pružajući Doku ključ.

– Spremite mi kupatilo. Sa dosta vode – dodao je Holidej.

– Odmah! Biće gotovo za petnaestak minuta.

Polu časa kasnije Holidej je sišao u salun pošto je prethodno napunio pištolj i proverio da li lako klizi iz futrole. Učinio je to mahinalno, više po navici nego zbog stvarne potrebe. Šaljivčina Mek i njegovi pajtaši nisu ostavljali utisak zlopamtila spremnih na zlo. Poznavao je on tu vrstu ljudi kojima je glavni cilj da se pokažu pred publikom. Zato je Dok ušao u salun sa prijatnim osećanjem da ga čeka veće odmora i možda rasonode.

Zastao je na ulazu da bi osmotrio goste. U dosta prostranoj odaji sedelo je dvadesetak gostiju i nekoliko dama, plesačica koje su kasnije u noćne sate izvodili varijetski program. Za jednim stolom pokrivenim zelenom čojom, tri čoveka su igrali karte. Jedan od njih, odeven u građansko odelo, odavao je utisak profesionalca.

Čarli „lešinar“. Otkud on ovde, pomislio je Holidej ugledavši kockara. Nezgodno, on će svima reći ko sam.

Holidejevo strahovanje je bilo bezrazložno. U trenutku kada je pomislio da „lešinar“ Čarli može da otkrije njegov identitet, jedan od igrača, po odelu koje je imao na sebi reklo bi se kauboj, skočio je i potegao revolver.

– Huljo prevarantska!! E, nećeš pe-lješiti Džerija Orguzda kunem ti se!! Vraćaj novac lopove ili ću te izbušiti kao rešetor!

Holidej je znao šta iza toga sledi. Koliko je poznavao Čarlija, taj se nije predavao.

I tačno! Čarli se mašio unutrašnjeg džepa kao da namerava da izvadi novčanik, ali je umesto toga potegao mali skriveni pištolj „deringer“. Kauboj je, međutim, očekivao taj trik

i ne čekajući da Čarli sasvim izvuče oružje, opalio je iz naperenog pištolja. Udar zrna ispaljenog iz neposredne blizine odbacio je Čarlija od stola i on je mlatarajući rukama tresnuo na pod. U padu je ispustio „deringer“ koji je udarivši o pod opalio, ali je odjek teškog „kolta“ zaglušio njegov slabi pucanj...

Svi su ostali bez pokreta.

– Videli ste da je potegao pištolj na mene – razdrao se kauboj. – Svi ste videli. Uostalom, dokaz je tu. Njegov „deringer“ se još puši.

– Jeste, dokaz je tu – rekao je Holidej i hladno ga pogledao. – Niko vas neće progoniti sem vaše savesti.

Rekavši to, Dok je prišao šanku i naručio brendi. Ostali gosti su se vratili na svoja mesta, a snalažljivi klavirista je spremno udario po dirkama i vesela melodija je zamenila grubu tišinu.

– Kod nas obično nije ovako burno. Današnje veče je izuzetak – obratio se konobar Holideju u želji da ga umiri, iako ovaj nije pokazivao znake nervoze.

– Verujem – klimnuo je Dok glavom.

– Ovaj kockar Čarli... nije bio baš rđav čovek, ali znao sam da će ovako završiti. Rekao sam mu da ne pakuje karte... Ali, nije hteo da me poslušao. Bio je suviše uveren u svoju veštinu.

– Kao i svi ljudi. Svaki od nas veruje da je mudriji od onih ostalih.

– To ste dobro rekli. Samo, u Čarlijevom slučaju to nije tako. On je i sam znao da nije baš vešt, ali nije imao drugog izbora. U poslednje vreme nije mu išlo najbolje.

– Gubio je?

– Da, prilično.

– Nije uvek bio takav.

– Poznavali ste ga?

– Da. Sreo sam ga pre četiri godine na jednom brodu koji je plovio uz Misisipi. Tada su od njega drhtali najveći kockarski asovi. Ali, desilo se nešto zbog čega je izgubio samopouzdanje. Ako čovek misli da mora po svaku cenu da dobije, onda obično pođe naopak. To smeta.

– Rekoste da ste znali pokojnog Čarlija. Da niste možda i vi kockar? – konobar je odmerio Doka od glave do pete.

– Da, bavim se i time između ostalog.

– Da li biste, možda, preuzeli njegovo mesto?

Dok je to želeo, ali nije hteo da pokaže previše oduševljenja. Već duže vremena nameravao je da provede nekoliko nedelja u nekom mestu gde ga niko ne poznaje. Springtajm Veli mu se činio pogodan kao i svaki drugi grad i konobarova ponuda je savršeno odgovarala njegovim željama.

– Koji su uslovi?

– Dvadeset posto zarade. To je najskromnije što možete dobiti u ovom kraju. Verujem da će se vlasnik složiti.

– Kad ćete to znati sigurno?

– Pa... to ne bih znao da vam kažem.

– Zašto?

– Zbog toga što se ne zna ko će biti vlasnik ovog lokala.

– Kako to?

– Stari vlasnik je naprasno umro pre nekoliko nedelja. Pošto nije imao bliskih srodnika njegovu imovinu su nasledili neki rođaci iz Luizijane. Oni će prodati hotel, ali se još ne zna kome.

– Ima li interesenata?

Konobar se obazreo oko sebe kao da ne želi da ga neko čuje pa je nastavio.

– Našlo bi se, jer se ovaj grad razvi-

ja i svaki posao je vrlo unosan, a naročito ovaj salun. Ali, ljudi se plaše.

Holidej je upitno digao obrve. – Plaše se? Čega? Rizika?

– Ni govora. Rekao sam vam da posao cveta. Nešto drugo je u pitanju – konobar se nagnuo preko šanka i prošaputao: – Šuška se da stari vlasnik nije umro prirodnom smrću.

Holidej ga je slušao ne trepnuvši. Nije hteo da postavlja pitanja, jer ga se nije ticalo kako je i od čega umro vlasnik hotela. Ali, konobar kao da je želeo da se nekome poveri i olakša sebi.

– Našli su ga jedno jutro mrtvog u krevetu. A svi znaju da je stari bio zdrav kao dren.

– Hm – nakašljao se Holidej. – Ljudi katkad umiru iznenada.

– Da, da, ali, bilo je simptoma nasilne smrti... Samo što niko nije smeo reć da pisne...

– Zašto?

Konobar se opet osvrnuo – Džordž Galaher!

– Ko je taj?

– Ovdašnji gazda. Čovek koji vedri i oblači. Hoće da ščepa ovaj lokal i zato je stari morao da umre.

Dok je otpio gutljaj pića i upitno pogledao krčmara.

– To svi znaju samo niko ne sme javno da kaže.

– Ako je tako, onda je jasno ko će biti gazda i ovog hotela.

– E nije baš tako – konobar se zadovoljno nasmešio, pazeći da to ne bude uočljivo. – Ima jedna osoba koja ga se ne boji.

– Uvek se nađe neki laf koji ima srca.

– Ovaj put nije laf nego lafica. Kako vam to zvuči?

– Devojka? Neka Kalamiti Džejn?

– Ne, nego Dejzi Flip. Ovdašnja pe-

vačica i obožavana lepotica. Videćete je večeras.

– Peva u ovom salunu?

– Da. Ona je glavna atrakcija ovog grada. Ljudi prelaze po pedeset milja da je čuju. Kad počne dogon stoke ovde je prava ludnica. Nema kauboja koji ne pomahnita kad ona zapeva.

– Znači da mister Galaheru neće biti lako.

Konobar se zamislio, a onda je pogledao Doka u oči. – Slušajte, za ovo što sam vam pričao još niko ne zna.

– Kako?

– Niko ne zna da će Dejzi konkurišati Galaheru. Za sada je zvanično on jedini ponuđač.

Holidej je pogledao konobara ispod oka.

– Kako to da meni poveravate tako važnu tajnu?

Konobar se uzvrpoljio. Na licu mu se pokazala nedoumica.

– Da budemo otvoreni, prijatelju – prešao je Dok na stvar, otpivši gutljaj brendija. – Kad neko poverava jednom nepoznatom čoveku neku značajnu tajnu, onda to ne čini bez razloga. Obično očekuje od njega neku uslugu. I zato se ne pravite ni naivni, ni zbunjeni niti bilo šta drugo, jer, ja dobro poznajem ljude i znam da ste lukavi lisac. Nego, lepo recite šta očekujete od mene.

Konobar je zakolutao očima kao da namerava da se opravda, ali je naglo prestao sa grimasama i uozbiljivši se pogledao Holideja u oči. Procenjivao je koliko sme da bude otvoren prema ovom čoveku koji se pokazao inteligentniji nego što je u prvi mah mislio. Zaključivši da ima posla sa karakternim čovekom, nagnuo se malo ka svom sagovorniku i zažmirivši očima upitao.

– Jeste li vi voljni da rizikujete ili niste?

Dok je odbio dim – Zavisi.

– Da budem jasan, mister, mene nije zavaralo vaše elegantno odelo kao ove budale napolju. Ja gledam ljude u oči. Oči mnogo više govore nego spoljašnost. Odmah sam video da ste vi pravi čovek. Samo jedno ne znam.

– Šta? – upitao je Holidej vrebajući.

– Ne znam ono što sam vas maločas pitao. Koliko ste raspoloženi da rizikujete. Jer, vi ste hazarder kao i svi kockari. Znam to. Video sam vaše ruke. Treba, znači, da saznam samo ono što još ne znam. Hoćete li s nama u igru ili nećete?

– Šta ako neću?

Barmen je žmirnuo očima. Pogledom je presekao sagovornika.

– Ništa. Svako ima pravo da bira svoj životni put. Ali, u tom slučaju mora da drži jezik za zubima.

– Inače?

– Inače mu se može desiti da prođe kao ovaj jadnik Čarli – rekao je kono-bar značajno naglašavajući svaku reč.

– Hm – progundao je Dok – izbor nije veliki. Ali, ja obično volim da razmislim, pa ni ovom prilikom ne bih pravio izuzetak.

– Naravno. Nema potrebe za žurbu. Večeras se zabavljajte i prespavajte noć, a sutra mi recite šta ste odlučili. U svakom slučaju, Čarlijevo mesto je prazno i možete ga zauzeti. Ako nećete to, možete uživati u pesmi Dejzi Flip koja baš nailazi. Pogledajte!

Holidej se okrenuo i zastao iznenađen. Na uzanoj pozornici pored klaviriste stajala je lepa crnokosa i crnooka žena, mlađa nego što je Dok očekivao. Po njegovoj proceni, uprkos šminki i svetlosti petrolejke, Dejzi Flip nije mogla da ima više od

dvadeset šest do dvadeset osam godina, a to je bilo sasvim malo za jednu buduću vlasnicu saluna. No, Dejzi nije bila samo mlada već i izvanredno lepa žena. Bujna crna kosa kao slap se spuštala niz dugačak vrat do obliha nagih ramena, a prozirna svilena haljina isticala je jedrinu njenih grudi i snažnih, zaobljenih bedara. Na pravilnom duguljastom licu koje su krasile rumene pune usne i fini nos široko otvorenih nozdrva, sijale su bistre crne oči od čijeg pogleda su podilazili žmarci. Jednom reči, Dejzi Flip je bila divna i privlačna žena koja je znala svoju pravu vrednost.

– Oho – tiho je rekao Holidej. – Vi rekoste da je Dejzi Flip lepotica, ali niste mi kazali istinu.

– Šta kažete? Nisam vam rekao istinu?

– Naravno. Niste mi kazali da je lepa kao boginja.

– Ah, sad mi je lakše. Nije Hardi Džonson čovek koji će vam reći tek bilo šta. Sad vidite šta mi imamo i da nije zgorega da ozbiljno razmislite o mojim rečima.

Dok je ćutke klimnuo glavom i naslonio se ležerno na šank. Dejzi Flip ga je zainteresovala. Ne samo zbog svoje izuzetne lepote, već i zbog blistavog, inteligentnog izraza njenih crnih očiju. Te oči palile su strast i čežnju, ali su istovremeno u sebi krile nešto nepokolebljivo čvrsto, uporno čak i buntovno. Dok je stajala pored klavira čekajući da klavirista odsvira uvodne akorde pesme koju će pevati, podsećala je na amazonku u kojoj je izdašna priroda združila lepotu, gordost i hrabrost.

Izgleda da je Dejzi osetila njegov pogled, jer se u jednom trenutku okrenula i potražila očima onoga čiji je pogled kao magnet privlačio njenu

pažnju. Iskra interesovanja kratko je sinula u njenim očima, a onda se ugasila i Dejzi je nastavila da šara pogledom po salunu. Ali, zapažanje je ostalo i kada su sa njenih usana poletele prve reči pesme, Dejzi je još jednom pogledala Holideja, opet s interesovanjem kao da je pesma upućena njemu.

Čežnjiva melodija ispunila je salun. Gosti su počeli da se meškolje i sve češće prinose čaše usnama.

– Šta kažete? – šapnuo je barmen Holideju.

– Divan glas! – složio se Dok. – Mogla bi mirne duše da nastupi u Nju Orleansu ili bilo gde na istoku. Kako se našla ovde?

– Niko ne zna tačno. Neki kažu da joj je otac nestao za vreme zlatne groznice i da je ostavio nju i majku. Pre pet godina došla je ovde i od tada napreduje.

Holidej je klimnuo glavom.

– Jedina joj je nezgoda Bili Graham – primetio je uzgred konobar.

– Ko je sad taj?

– Galaherov plaćenik. Revolveraš! Zagledao se u Dejzi i ne dozvoljava nikome da joj priđe. Čudi me da ga još nema.

– On je ovde stalni gost?

– Nego šta. Čuva je kao pas čuvar. Uostalom, imaćete prilike da vidite kako se ponaša. Evo ga dolazi.

U tom momentu vrata je raskrilo čovek nešto više od srednjeg rasta, širokih prsa i mišićavih ruku. Baburast nos izrastao je iz njegovog grubog lica, a gornju usnu su mu skrivali brci koji su se spuštali do vilice. Bio je odeven u prugaste iznošene pantalone i kratak sako koji se činio malo tesan. Na opasaču su mu visila dva revolvera nisko pripasana na bedrima, a zglavkove ruku stezali su široki

kaiševi ukrašeni srmom i srebrnim nitnama. Na prvi pogled, Bili Graham je ostavljao utisak bahatog siledžije.

Tek što je Bili ušao u salun, Dejzi je završila pesmu i buran aplauz zaglušio je uši. Bili je aplaudirao glasnije od ostalih.

– To Dejzi, to! Još jednom, draga! Zapevaj još jednom da ovi volovi čuju šta je prava pesma.

Dejzi je stisnutih usana pogledala ka izlazu i na licu joj se pokazao izraz gađenja, očajanje i nemoćne mržnje. Po tom izrazu Holidej je procenio da joj simpatije lokalnog siledžije nisu ni najmanje prijatne.

– Dejzi, čuješ li šta kažem? Pokaži kako pevaš kad to zaželi tvoj Bili!

Dejzi je prkosno digla glavu i nije odgovorila ništa. Klavirista je nezvereno pogledao Bilija, a onda novom snagom plegao po klaviru. Očigledno je dobro poznavao njegovu narav i da ga se bojao. Prsti su mu leteli po dirkama i vesela brza melodija zalepršala je kroz noć. Cupkajući debelim nogama, Bili je došetao do klavira i praveći glupe grimase, koje je trebalo da izraze njegovo zadovoljstvo, naslonio se na klavir piljeći u lepu pevačicu.

– Hajde, ljubavi! Ti znaš šta volim. Ne budi stidljiva – obratio joj se šeretski, videvši da mlada žena ćuti.

Dejzi ga je prezrivo odmerila i učinila pokret, kao da namerava da se udalji, ali ju je grubijan dograbio za ruku.

– Čekaj srce! Znam da ti je životni cilj da mi pričiniš zadovoljstvo i neću dopustiti da te urođena ženska stidljivost u tome spreči.

– Pusti me! – muklo je izgovorila Dejzi.

– Da te pustim? Pa da posle patiš

što nisi zadovoljila želju svog voljenog? A ne, to ne mogu da dozvolim.

– Pusti me kad ti kažem! – planula je Dejzi pokušavajući da se otme.

Ali, gorilina ruka bila je suviše čvrsta za ženu, makar ta žena stasom i stavom ličila na amazonku. Bili je čvrsto držao Dejzinu ruku i uživajući u njenoj nemoći nastavio da se cereka.

– Lutkice, nemaš mnogo da biraš. Zavolećeš me ili milom ili silom. A kad je već tako, onda bolje da to bude silom. Zar ne misliš tako?

Holideju je počelo da se kuva u duši. Dok je gledao kako se Dejzi nemoćno koprcu u rukama čoveka po svemu sličnom gorili, prsti su mu zai-grali i mahinalno se pružio ka dršci pištolja. Osećao je da je blizu trenutak kada će morati da se umeša. A to je moglo da znači samo jedno. Obračun! Nije postojala ni najmanja mogućnost da razularenim snagator stane na pola puta i uzmakne pred čovekom koji mu izgledom nije ulivao poštovanje. Za čoveka koji je poštovao samo snagu, pomirljivo držanje moglo je da znači izazov isto kao i pretinja. Šta onda učiniti kad dođe odsudni trenutak?

To nije znao, ali je verovao da će naći pogodan odgovor. Sačekaće da taj odlučni trenutak dođe.

– Pusti me! – ciknula je Dejzi, na šta se Bili grohotom nasmejavao.

– Ne, neću da te pustim. Ostaćeš ovako pored mene, a možda ću te privući još bliže... zavisi koliko budeš umela da me pridobiješ – smejavao se grohotom.

Dok je već hteo da se uputi ka pozornici i prekine mučnu situaciju kad se Dejzi jednim trzajem otela i potrčala kroz salun ka stepeništu koje je vodilo na sprat. Bili je potrčao za

njom rušeći pred sobom stolove i stolice.

Dejzi je bežala pred njim kao srna pred izgladnelim vukom i ne misleći ništa drugo do kako da se izvuče, natrčala na Holideja koji je hteo da joj pođe u susret. U magnovenju, pogledi su im se sreli, i ona je izgubila onaj dragoceni delić vremena koji bi joj omogućio da se dočepa svoje sobe na spratu.

– Stanite pored mene – brzo joj je rekao Holidej i ona je poslušala.

Nije znala zašto, ali taj visoki čovek čeličnoplavih očiju joj je ulivao poverenje. U njegovim tiho izgovorenim rečima osećale su se sigurnost i neizmerna snaga volje. I ona se privila pod njegovo okrilje.

Bili se u dva-tri skoka našao pored njih i dograbio devojkicu za ruku. Istog trenutka Holidej je spustio ruku na njegovu šaku.

– Pustite je!

Bili je zastao kao ukopan. Desilo se nešto što se ni u snu nije nadao. Da njemu, Biliju Grahamu neko nešto naredi... I to neko od koga se to najmanje moglo očekivati. Jedan nakinđureni, ispeglani kicoš! Springtajm Veli nije doživeo takvo čudo za poslednjih nekoliko godina. Buljio je u Holideja ne verujući svojim ušima.

– Šta? – zarežao je hrapavim glasom. – Šta si rekao?

– Rekao sam da pustite ovu damu – ponovio je Dok.

Bili je stisnuo vilice kao zver koja se sprema da skoči na plen.

– Skloni ručicu mamina mazo inače ću te tako udesiti da te niko neće prepoznati!

Holidej je stajao ležerno naslonjen na šank, desne ruke zavučene u unutrašnji džep sakoa. Ta ruka bila je njegov adut, ideja koja mu je tog tre-

nutka došla na um, plod hazarderske sreće koja ga je mogla odvesti u trijumf ili u smrt.

– Slušaj, idiote! – procedio je Dok hladno. – U džepu imam pun „deringer“ ako znaš šta je to.

Bili je zinuo. Pogled mu se zadržao na Dokovom džepu u kome se ocrtao neki oštro oivičen predmet. Trepnuo je glupavo.

– Ako odmah ne pustiš ovu devojku, prosviraći ti metak kroz lobanju.

U salunu je zavladao tajac. Čulo se samo Bilijevo disanje i bat nečijih koraka na spratu. Nasilnik se grozničavo upiljio Holideju u oči. Streljao ga je očima i škripao zubima od besa, ali još nije hteo da pusti ruku svoje žrtve. Mada je sve sporove rešavao pesnicom i revolverom, ovoga puta upinjao se da oceni da li čovek koji mu se suprotstavio misli ozbiljno to što je rekao.

Videvši da se protivnik koleba, Dok je bacio na sto poslednju kartu. Iz njegovog džepa začulo se metalno „klik“.

– Zapeo sam oroz, majmune! „Deringer“, istina, ima samo jedan metak, ali na ovoj udaljenosti ne mogu da promašim. Tvoju volovsku glavu, uostalom, pogodila bi i beba. Dakle... ruke sebi ili pucam!

Bili je uzdrhtao. Od straha i besa. Do tada niko nikada nije tako govorio s njim. Niko od kako ga je otac poslednji put istukao. A to je bilo davno. Ali, u pogledu ovog čoveka bilo je nečeg tvrdog, nepokolebljivo odlučnog, nečeg što je pečatilo rešenost da izvrši ono što je rekao. Pogled njegovih sivoplavih očiju ledio je hladnoćom groblja, a njegov osmeh činio se Biliju oštar i ciničan kao škljocanje iskeženih vilica vizije smrti.

Lagano, milimetar po milimetar,

pustio je ruku pevačice, ali je i dalje gledao Doka kao da će ga smožditi pogledom. Ruka kojom je do tada stiskao Dejzinu ruku lebdela je u vazduhu nedaleko od drške pištolja i lagano se spuštala sve niže kao da otkriva Bilijevu misao.

– Hajde potegni! – preduhitrio je njegovu nameru Dok. – Potegni! Hteo bih da vidim šta je brže... Moj metak ili tvoja ruka!

Bili je pocrveneo od ljutine i tresnuo nogom o pod. U nemoćnom besu učinio je ono što je jedino mogao.

– Pseto lukavo! Nadigrao si me. Ali, ne nadaj se da će ti Bili Graham ostati dužan. Zažalićeš što si se sreo sa mnom.

– Ne verujem! – mirno mu je odgovorio Dok. – Za mene je ovaj susret bio veoma zabavan.

Rekavši to, odmerenim pokretom je izvukao ruku iz džepa. Srebrna tabakera je blesnula pri svetlosti petrolejske lapme. Praćen ukočenim pogledima prisutnih, Dok je lagano izvadio tanku havanu i kresnuvši šibicu sačekao da se drvce razgori, a onda ga metodično prineo vrhu cigare. Tek kada je pripalio cigaru i odbio prvi dim, zatvorio je tabakeru lakim stiskom ruke. Metalno „klik“ preseklo je tišinu. Bilo je to isto ono „klik“ kojim je Holidej prinudio Bilija na uzmak, isto lažno zapinjanje oroza od koga je Bili izgubio nerve i pokleknuo.

Svi su shvatili veliku prevaru. Bili Graham je naseo, pao je pred jeftinom iako vešto smišljenom i izvedenom varkom. Uplašio se ni od čega.

Zacrveneo se i skoro pomodreo u licu. Ako ga je poraz razbesneo, činjenica da je poražen u finoj psihološkoj igri, dovodila ga je do ludila.

– Pseto! – riknuo je. – Ubiću te!

– Pokušaj – mirno je odgovorio Holidej i nemarnim pokretom otkrio dršku revolvera.

Bili se narogušio i pokretom ruku kao da se namešta da povuče pištolj. Ali je zastao. Nije se usudio da potegne.

Pokazalo se da je Holidej dobro procenio situaciju. Znao je da jednom poražen, Bili neće imati smelosti da se upusti u obračun. I zato je odlučio da ga dotuče.

– No, hajde! Čekam te!

Bili je stajao kao ukopan nogama u pod. Ruke su mu jedva primetno podrhtavale, a suve usne su se stiskale u besnu neizgovorenu kletvu. Nekoliko minuta ranije on ne bi dozvolio ovakvo poniženje i povukao bi bez razmišljanja. Ali sada nije imao dovoljno odlučnosti. Mahnuo je besno rukama i skoro trčeći izašao iz saluna.

Za njim se prolomio gromoglasan smeh.

Dok ga je ćutke ispratio pogledom.

Nekoliko ljudi, oduševljenih Dokovim hrabrim držanjem, pritrčali su da mu čestitaju. Vikali su i pokušavali da pobedniku stisnu ruku.

– Alal vera mister!

– Udesili ste ga kao niko do sada!

– Skresali ste mu brkove!

– Tako valja sa takvima. Izgledao je kao đaćić pred vama.

– Ovakvu predstavu nisam video.

Dejzi je stajala po strani čekajući da se bura smiri. Kad su se razdragani gosti utišali, ona je smešeći se prišla Doku.

– Hvala vam, ali, bilo bi bolje da se niste mešali.

– Ko zna? U svakom slučaju činilo mi je zadovoljstvo da vam pomognem.

– To zadovoljstvo moglo vas je sku-

po koštati. Hardi! – pozvala je Dejzi barmena – posluži gospodina. – Nadam se da dozvoljavate – obratila se Doku.

– Naravno, i to će mi pričiniti zadovoljstvo.

– Vi znate kako se razgovara sa ženama – rekla je Dejzi konačno.

– A šta biste radili da je Bili potegao revolver?

Holidej je slegnuo ramenima. – Ne znam.

Dejzi je zavrtela glavom. – Išli ste po ivici provalije a ne znate šta biste učinili.

– Vidite – rekao je Dok – nikada čovek ne može sve da isplanira. Ali, ostavimo to i pričajmo o nečem lepšem. Recimo o vama.

– Oh, laskate mi, ali ne verujem da bi to bilo zanimljivo. Radije pričajmo o vama. Doputovali ste večeras?

– Da.

– Nameravate li da ostanete ovde?

– To zavisi od pogodbe sa konobarom Hardijem.

– Kakve pogodbe?

– Ponudio mi je da zauzmem Čarlijev sto uz naknadu od dvadeset procenata od dobiti. A to nije mnogo.

– Tako? Vi ste kockar?

– U slobodnim časovima bavim se i time.

– Imate li iskustva?

– Neću biti lošiji od Čarlija.

– Ali, zaboravili ste na večerašnji incident. Biće vam teško sa Bilijem. On je opasan.

– Imao sam posla i sa opasnijim zverkama.

Dejzi ga je pogledala ispod oka. – Ko ste vi?

– Džon Holms, putnik iz zadovoljstva, putujući kockar...

– I?

– I još ponešto... Ali, to nije važno.

– Radovala bih se ako se nagodite. Svidate mi se.

– Da budem iskren i vi meni.

– Utoliko bolje. Vi imate sobu broj sedam?

– Da, gore na spratu.

– Moja soba je do vaše.

Dok ju je bez reči pogledao.

– Ako se osetite usamljenim, slobodno pokucajte na moja vrata – rekla je vragolasto.

– A šta ako se uvek osećam usamljen? – zapitao je Dok gledajući Dejzi ispod oka.

– Ne mogu da verujem da je stvarno tako, ali, onda bi jedini lek bio da se preselite kod mene. Pazite, dakle, šta govorite. No, sada moram da vas napustim, jer je vreme za moju drugu pesmu.

Mahnula mu je rukom i udaljila se ka podijumu gde je klavirista uporno svirao melodiju za melodijom. Pojavu pevačice gosti su pozdravili burnim aplauzom.

– Šta kažete za našu lepoticu? – oslovio je konobar Holideja. – Nije li žena vredna zlata?

Poglede prikovanog za Dejzi, Dok je ćutke klimnuo glavom. Gledajući kako se graciozno njiše u ritmu muzike, zaključio je da nije pogrešio kada se stavio na njenu stranu.

Otpio je gutljaj pića i obratio se Hardiju koji je tek zastao da predahne od služenja ožednelih kauboja koji su u gomilama navaljivali u salun.

– Uzeću Čarlijev sto, ali bez procenta. Ne volim da delim.

– Hardy ga je pogledao. – Slušajte, to ne ide. Još niko nije dobio sto u ovom salunu za manje od dvadeset pet posto. Vama sam učinio popust.

Holidej ga je pogledao iskosa. Hardijeva igra mu je bila jasna.

– U redu, ako baš nećete drukčije

onda sto dajte nekom drugom. Ja sutra odlazim.

– Dobro, dobro – smeškao se Hardy – neka vam bude. Ali da znate da ste vi prvi čovek koji je od Hardija Džonsona dobio nešto besplatno. I to samo zbog toga što mi se izuzetno svidate. Naročito posle ovoga što ste uradili Biliju Grahamu. Recite mi iskreno jeste li vi novajlija na Zapadu?

– Zašto pitate?

– Pa zato što mi izgleda neverovatno da bi neki čovek bez iskustva mogao da izvede ovakav podvig.

– U svetu se događaju i neverovatne stvari.

– Eh – nasmešio se konobar – ne kažem da se ne događaju, ali, je do sada nisam imao prilike da ih vidim.

– Znači da ste još mladi – nasmešio se Dok.

– Stvarno, šta biste radili da je Bili potegao revolver?

– To pitanje sam već čuo večeras. Verovatno bih potegao i ja.

– Jeste li se već borili? – upitao je Hardy pažljivo motreći Doka.

– To u ovom trenutku nije važno – odgovorio je Holidej.

– U ovom trenutku nije, to se slaže, ali, došavši u sukob sa Bilijem pokrenuli ste vrzino kolo. Bili vam neće oprostiti poniženje i pri prvom susretu pokušaće da vam se osveti. Ne bio ja Hardy ako nisam u pravu. Zato sam vas i pitao da li ste se već borili.

– Ako se vaša predviđanja obistine snaći ću se nekako.

– Ali, to nije sve. Čak i ako izađete na kraj sa Bilijem, tu je Galaher. Ni njemu se neće svideti ako neki stranac sredi njegovog čoveka.

– To me nije mnogo briga.

– Vas nije ali njega jeste. Može shvatiti da je njegov autoritet narušen i eto vam ga na vratu.

Holidej je ozbiljno pogledao kono-
bara. – Šta vi hoćete? Da me zaplaši-
te?

– Ne, nego hoću da vam predočim u
kakvu ste čorbu upali. Sad više ne
možete nazad.

Holidej ga je pogledao i nasmešio
se. – Hoćete da kažete da moram u
vaše naručje?

– Tako nešto – šeretski je rekao
Hardi.

– Slušajte šta ću vam sad reći –
uozbiljio se Holidej. – Ja sam svoj go-
spodar i radim samo ono što nađem
da je za mene dobro. Ne tvrdim da se
moji interesi neće ponekad podudari-
ti sa vašim, ali, to je sve. Što se tiče
Dejzi Flip, to je nešto drugo.

– Nemam ništa protiv. Dovoljno je
ako stojite uz Dejzi. A to sam već vi-
deo. I pošto vas smatram saveznikom,
opominjem vas da se dobro čuvate.

– Hvala, čuvaću se.

– A kad nameravate da počnete s
igrom?

– Sutra. Za danas mi je dovoljno
utisaka.

Naslonjen na šank, Dok je bacio
pogled po sali. Kroz treperavu izma-
glicu duvanskog dima i žutu svetlost
petrolejki pred njegovim očima se
vrtelo mnoštvo ljudi, očiju svetlih od
popijenog alkohola. Nekoliko bar-
skih dama raskalašano su se smejale
glasnim pričama razularenih kaubo-
ja, a zvuci klavira mešali su se sa zvo-
njenjem čaša i lupanjem stolice. Uvek
ista priča, uvek isti završetak. Život
je prolazio brzo, neosetno, tako da je
izgledao kratak kao trenutak.

Sa tim mislima otišao je na poči-
nak. Pred Dejzinim vratima je zastao.
Ona nije bila u svojoj sobi, a da je bi-
la, da li bi pokucao i pokušao da nađe
utehu svojoj samoći.

Nije znao. Pa neka onda, odluku će

doneti sutrašnjica. A on ima vremena
da čeka.

II

– Dobar dan, mister – otpozdravio
je vlasnik štale na Dokov pozdrav.
Došli ste da uzmete vašeg konja?

– Ne, samo da ga obiđem – odgovo-
rio je Dok na postavljeno pitanje. – I
da vam uzgred kažem da će ostati
kod vas oko dve nedelje.

Holidej je prišao svom ždrepcu i
potapšao ga po vratu. Mali komad še-
ćera brzo je nestao u Migovim ustima
i on je počeo da njuška po Dokovim
rukama tražeći još. Štaler je sve to
gledao naslonjen na vile.

– Vi mora da ste dobar čovek – re-
kao je najzad Doku.

Holidej ga je pogledao upitno. –
Zbog čega vam je to sada palo na pa-
met?

– Gledam vas kako postupate sa
vašim konjem. Po tome znam da ste
dobar čovek i zato mi je žao što ste
ostali u gradu.

Holidej ga je pogledao iznenađeno i
vlasnik štale je pohitao da mu obja-
sni.

– Niste me dobro razumeli, upravo,
ja sam se pogrešno izrazio. Meni bi
bilo drago da takav čovek živi u
Springtajm Veliju, ali mi vas je žao.

– Zbog čega me žalite?

– Zbog toga što nećete dugo živeti.
Smrtno ste se zamerili Biliju Graha-
mu i on će vam se osvetiti.

Holidej se jedva primetno osmeh-
nuo. – Već su mi skrenuli pažnju da
treba da se čuvam.

– Revolver vidim imate. A da li ste
ikada pucali iz njega? – zapitao je
štaler pun sumnje.

Dok se nasmejao. – Jesam!

– Kažu da ste sinoć vrlo vešto sre-

– Nego? – zinuo je Redler.

– Nameravao sam da ostanem u Springtajm Veliju nekoliko dana. Pošto nisam izmenio namere, moram da utvrdim šta Bili Graham hoće od mene.

Redler je ostao zablenu u Holideja. – Ali... – zaustio je da nešto kaže – ali...

– Ono što treba da se desi sutra bolje je da bude danas. To je moj moto i ja ga se dosledno pridržavam. Gde je Bili?

– U salunu – promućao je Redler.

– Dobro. Idem da vidim šta hoće od mene.

Rekavši to, Holidej je izvukao revolver i proverio da li je magacin pun. Uvežbanim pokretom okrenuo je doboš i žute čaure su zasvetlucale u tami štale. Revolver je bio pun. Pun vesnika smrti. Jedan od njih će doneti smrt Biliju Grahamu... Ako ne bude drugog izlaza.

Metalni zvuk okretanja doboša sledio je Redlera i Džerija. Dokov pokret ih je zbunio i prestrašio. Ko je ovaj čovek, pitali su se. Nisu znali nikoga ko je tako baratao revolverom, bio tako hladnokrvan uprkos pretnje smrti i tako nepokolebljiv da ga ništa nije moglo odvratiti od njegovih namera. Taj stranac u tamnom elegantnom odelu počeo je da im uliva poštovanje.

Holidej je vratio pištolj u futrolu, izvadio je cigaru i stavio je u usta.

Bio je spreman.

Izašao je iz štale i pogledao plavo vedro nebo. Da li ga poslednji put gleda? Spustio je pogled do ulaza u salun koji je vrebao otvoren, mračan kao vrata pakla.

Dokoličari okupljeni na tremu su se razdvojili da ga propuste. U prolazu je iz brojnih očiju pročitao sažalje-

nje, poštovanje, divljenje, sve ono što su oni koji su ga gledali želeli da vide u sebi ili mrzeli kod drugih.

Holidej je lagano rastavio leptirastu vrata i ušao u salun. Arena smrti ga je dočekala tiha, bez pokreta kao predvorje groblja. Ali, dočekalo ga je još nešto.

– Mržnja! Neizmerna, neutoljiva mržnja. Mržnja poniženog nasilnika.

– Psino, sad si moj! Ovaj put ti nikakav trik neće pomoći!

Holidej ga je odmerio bez reči.

– Šta si mislio?! Da se poigraš sa Bilijem Grahamom. Još niko nije mogao time da se pohvali, pa nećeš ni ti.

Holidej je stajao i ćutao.

– Šta ćutiš? – urlao je dalje Bili. – Misliš da si prepametan i da možeš da nadmudriš koga hoćeš?! Videću te kako ćeš izgledati kad vidiš cev mog pištolja! To je nešto više nego škljocanje tabakere.

Holidej je kresnuo šibicu i zapalio cigaru. Odbijajući kolutove dima gledao je netremice razjarenog protivnika.

– Šta hoćete od mene? – rekao je najzad.

– Hoću da ti vratim milo za drago... Da te vidim na kolenima.

– Uplašenog? – dodao je Dok nasmejavši se krajičkom usana.

– Hoćeš da kažeš da si neustrašiv? Ne pravi se važan, gade nalickani. Igraćeš ti kad ti kuršumi zazuje oko nogu.

Rekavši to izvukao je pištolj. Holidej ga je pustio. Rizikovao je, ali ga je pustio jer je procenio da u slučaju prave opasnosti još uvek ima vremena da potegne revolver. Bili je opalio Holideju ispred nogu i komadi iverja su polételi uvis, ali Dok se nije ni pomerio.

– Šta je huljo, praviš se hrabriji ne-

– A šerif? Šta je s njim? – upitao je Dok zazirući od neprijatnog obrta situacije koji je mogao nastati zbog njegovog incidenta.

– To je moja briga. Vi samo ćutite i klimajte glavom.

– Ako mislite da je to u redu...

– Nego šta. Šerif je u Galaherovim rukama, ali ga ne voli. Prihvatiće ono što mu ja kažem...i što će svi ovde potvrditi. A ja ću se postarati da budem ubedljiv.

Tek što je konobar završio, vrata saluna su se raskrilila i u odaju je ušao namrgođeni šerif. Kratkim pogledom je obuhvatio prisutne i pogled mu se zadržao na Doku. Držeći ruku na dršci pištolja pošao je ka njemu.

– Šerife – umešao se konobar – ovo je mister Džon Holms, naš gost. Bili ga je izazvao, pucao je na njega tri puta i čovek nije imao drugog izbora.

– Jeste li vi pucali? – obratio se šerif Doku strogim glasom.

– Da – uzvratio je Dok mirno.

– Zašto ste pucali?

– U samoodbrani.

– Imate li svedoke?

– Pa, već ste čuli od konobara...a i ostali će potvrditi...

– Ko je još video šta se desilo?

Nasuprot konobarovom verovanju brojni svedoci obračuna su ćutke pognuli glavu. Mit o Biliju Grahamu i njegovom bosu Džordžu Galaheru bio je suviše uvrežen u svest ljudi da bi ga se običan čovek mogao lako otarasiti.

Džordž Galaher je bio živ i njegova osveta je mogla lako stići svakoga ko bi mu se zamerio. Zato su svi mudro ćutali. Mrzeli su Galahera ali su ga se bojali.

– Ko je video šta se desilo? – ponovio je šerif.

Niko nije odgovorio.

– Niko. Znači, niko drugi nije video kako se događaj odigrao – konstatovalao je šerif.

– Ja sam videla šta se odigralo i posvedočiću da je mister Holms pucao u samoodbrani – odjeknuo je u tišini nečiji zvučni glas.

Svi su se okrenuli ka stepeništu.

Dejzi Filip je zakoračila u salun smešeći se koketno na šerifa.

– Nije baš prijatno za ženske oči da gledaju takve prizore, ali radoznalost je katkad jača od straha. Čula sam šta se sprema pa sam pošla dole...Nadala sam se da ću možda sprečiti da dodje do obračuna. Na žalost, nisam stigla na vreme...ali sam videla šta se odigralo... – dodala je s mukom prevaljujući reči preko usana.

Šerif ju je odmerio sumnjičavo. Koliko je poznato Dejzi, ona nije bila preterano osetljiva osoba, a njena gluma nije izgledala suviše uverljiva. Ali, pošto je i sam tražio opravdanje za svoje držanje, on je Dejzinu priču prihvatio kao istinu.

– Dobro, ako vi jamčite da je ovaj čovek bio izazvan, onda moram to da prihvatim. Ali, ne zaboravite da ćete sve ovo morati da ponovite pred sudijom. On ima poslednju reč.

– Naravno šerife, ako treba, svedočićemo i pred vrhovnim sudom. Što je istina, istina je – prihvatio je Hardi s olakšanjem.

– Vi se ne udaljavajte iz grada – dobacio je šerif Doku i izašao.

Holidej je ćutke klimnuo glavom. Nije bilo potrebno da kaže da to nije ni nameravao.

Dejzi je prišla Doku njišući kukovima. – Dobro došli u svet živih, mister Holmse.

– I u svet slobodnih...zahvaljujući vama – dodao je Dok.

– Svetu živih nisu korisni zatvore-
nici...nego slobodni ljudi. Imajte to
na umu, mister Holmse.

– Imaću... U stvari, imao sam to na
umu kad sam odlučio da ostanem u
ovom gradu – dodao je Holidej zna-
čajno.

Dejzi ga je pogledala žmireći. Pita-
la se koliko ovaj čovek zna o njenim
planovima.

– Znači li to – šapnuo je konobar –
da ste se odlučili?

– Da – rekao je Dok kratko.

– I da ste se privoleli našem taboru?

– Tačno. Vi ljude čitate kao otvore-
nu knjigu, dragi moj Hardi.

– U pravi čas. Za kratko vreme biće
nam potreban svaki čovek.

Holidej je upitno digao obrve.

– Pre petnaestak minuta mister
Galaheru je stigao telegrafski odgo-
vor da se njegova ponuda za kupovi-
nu hotela odbija. Novi vlasnici su
prihvatili ponudu boljeg kupca.

– Otkud znate? – začudio se Holidej.

– Postoji ono što se naziva špijuna-
ža – odgovorila je Dejzi na njegovo
pitanje. – I ne koristi se samo u ratu.
Uostalom, mogu da vam kažem, po-
štar je naš čovek.

– Hm, vešti ste – nasmešio se Dok.

– I šta mislite da će preduzeti?

– To niko ne zna – rekla je Dejzi za-
mišljeno.

– Ja znam. Mnogo puta sam sreo
ljude kao što je on. Takvi ne ispuštaju
zalogaj iz usta ni po cenu života.

– Galaher je gramziv, to je tačno,
ali...

– Nema tu „ali“. Čim sazna ko je
kupio hotel postaće vam smrtni ne-
prijatelj.

– Neće odmah saznati.

– Ali saznaće. A onda...čuvajte se!

– I hoću. Na kraju, šta mi može.
Mene svi znaju i vole...

– Šta vam može – Dok je odmah-
nuo glavom. – Vi kao da niste upo-
znali ljude kao što je Džordž Galaher.
Ali, ako vi niste, ja jesam. Taj će vam
učiniti život nemogućim.

– Ne znam da li će imati moći sada
kada je Bili Graham mrtav.

– Ima na ovom svetu mnogo Bilija
Grahama. Hardi to dobro zna ako vi
ne znate.

– Istina je, Dejzi. Za malo novca
Galaher može da angažuje čitavu če-
tu revolveraša.

– Mi imamo prijatelje...

– Videli ste ih malopre. Kada je
trebalo da kažu istinu, oni su ućutali.
Uplašili su se.

– Šta da radimo? Da povučemo i
pustimo Galahera da likuje? Zar to
predlažete?

– Ne, jer u tom slučaju ne bih bio sa
vama. Hoću samo da vam kažem da
ste se uhvatili u koštac sa teškoćama
i opasnostima kojima možda niste
dorasli.

Dejzi je stajala obeshrabreno opu-
štenih ruku, a Hardi je mahinalno
brisao glatku površinu šanka.

Pred prvom preprekom njihovo sa-
mopouzdanje je popustilo. Dok je
shvatio da će igru morati da vodi ma-
nje ili više sam. S jedne strane to mu
je odgovaralo.

– No, ne treba klonuti duhom. Tač-
no je da nam predstoji teška borba,
ali u svakoj borbi se može uspeti.

– Hvala na utešnim rečima – rekla
je Dejzi neraspoloženo. – Svejedno,
ako i izgubim bitku pevanje mi ne gi-
ne. Počecu sve ponovo.

– Tako te volim Dejzi – obradovao
se Hardi.

Zatim je došapnuo Holideju. – Ako
budemo živi da počnemo ispočetka. –
Zatim je dodao glasnije – hajde da u

čast sklopljenog saveza napunimo čaše. Slažete li se?

– Naravno – pristala je Dejzi. – Nalij nam.

Ispivši zdravicu, Dejzi je mahnula rukom Holideju i popela se u svoju sobu. Dok je zapalio cigaru i tek što je odbio dim, vrata saluna su se ras-krilila i na njima se ukazao čovek od četrdesetak godina odeven u skladno skrojeni sako od finog kariranog štofa i tamne pantalone, sa lakim lakovanim cipelama na nogama. Na glavi je nepoznati džentlmen imao fini šešir sa širokim obodom, a iz džepa svi-
lenog prsluka golubije boje visio je širok zalatan lanac.

Holidej je jednim kratkim pogledom obuhvatio pridošlicu. Čovek koji se u ovom zabačenom mestu odevao kao da je na bulevaru u Nju Orleansu, morao je biti imućan.

– Oh, kakva čast, mister Galahare! – uzvrpoljio se Hardi. – Čime možemo da vas uslužimo?

Galaher! To je, znači, nekrunisani kralj Springtajm Velija.

– Nije moj običaj da pijem pre podne, ali kada sam već tu onda mi naspj jedan viski – odgovorio mu je Galaher pažljivo posmatrajući Holideja. – Šta se ovde kod tebe događa? Čujem da je bilo vrlo burno – nastavio je Galaher da govori dok mu je barmen nalivao viski.

– Pa... – počeo je da oteže Hardi – ...bilo je gužve. Bili je potegao oružje ali... – Hardi je slegnuo ramenima – ...nije imao sreće.

– Da, čuo sam. Sreće ste imali vi, ako se ne varam. Sreće ili nečeg drugog – rekao je Galaher obraćajući se Doku.

– Tako nekako – dobacio je kao uzgred Dok, mereći Galahara krajičkom oka.

– Dozvolite da vam se predstavim. Ja sam Džordž Galaher, ovdašnji bankar i poslovan čovek. Koliko sam obavešten, imam čast sa gospodinom Holmsom.

– Dobro ste obavešteni.

– Ne baš sasvim.

– A o čemu niste obavešteni?

– Pa, recimo, ne znam zbog čega ste se sukobili sa Bilijem Grahamom.

– Bio je drzak prema jednoj dami. A ja to ne volim da vidim.

– Cenim vaš smisao za kavaljerstvo... ali mi je ipak čudnovato da ste rizikovali život zbog jedne kafanske pevačice... Ma koliko da je lepa – dodao je smešeći se.

Dok je ćutke slegnuo ramenima.

– Znate šta, sklon bih bio da odobrim postupak... – nastavio je Galaher posle kratkog ćutanja.

– Ali...?

Galaher je otpio gutljaj viskija i uozbiljio se. – Ali, u pitanju je moj čovek.

– Cenim vaš smisao za ulogu zaštitnika... – odgovorio je Dok istom merom kao Galaher maločas.

– Ali...? – zažmurio je Galaher očima i glas mu je resko zazvučao.

– Ali, sada je sve kasno, jer je stvar svršena. Ništa se ne može popraviti.

Izraz Galaherovog lica se promenio i nešto kao osmeh zadovoljstva zalepršalo je za trenutak na njegovom licu.

– Vi ste, kako mi izgleda, razuman i praktičan čovek – rekao je merkajući Holideja ispod oka.

– Možda – prihvatio je Dok njegov zaključak.

– To je dobro, jer mi je došlo na um da bismo mogli naći zajednički jezik. Vi i ja, izgleda, imamo slične sklonosti i slične poglede na svet.

Holidej ga je odmerio ćutke. Ako je

nešto mislio, njegove oči to nisu otkrivale.

– Mogli bismo napraviti neku vrstu saveza – rekao je Galaher naglašavajući svaku reč.

– Na primer?

– Mi smo ljudi sličnog kova – nastavio je Galaher gledajući Holideja u oči. – Ako udružimo snage i moj ugled i moć, obojica bismo mogli profitirati. Iskreno da vam kažem, meni su potrebni hrabri ljudi kao što ste vi.

– Lepo rečeno. Samo, šta vam govori da su meni potrebni moćni ljudi kao što ste vi?

– Svakome je potrebna potpora moćnih ljudi.

– Meni ne. Ja sam usamljeni vuk.

– Stvar shvatanja. Usamljeni vuk često ščepa veći i bolji plen, ali zato mnogo više rizikuje.

– To mi ne smeta. Rizik je moje zanimanje.

— Galaher je žmirnuo očima iz kojih je izbijala pritajena mržnja. – Znači li to da odbijate moj predlog?

– Da. Savez znači i obaveze, a ja volim da radim ono što mi je volja.

– Imaću to na umu...dok nam se interesi ne sukobe – rekao je Galaher i ispio viski. – Do viđenja mister Holmse.

– Do viđenja, mister Galahere.

Holidej je odbio kolut dima i pogledom ga ispratio sve dok se nije razišao u tanke plamenove. Nije obratio pažnju na Hardijevo zabrinuto lice.

III

Pešćanom pustinjom koja se pružila s jednog do drugog kraja horizonta, jahala su tri konjanika. Iscrpljeni konji kretali su se umornim korakom, jedva dižući noge iz mekanog peska u koji su zapadali do iznad zglavka, a katkad i do kolena. Njihovo teško

dahtanje paralo je uši. U jednom trenutku konj jednog od trojice konjanika je posrnuo i jedva se zadržao da ne padne.

– Prokleta mrcina! – zauriao je konjanik. – Još će me ostaviti da crknem u ovoj pustoši.

– Dobro je izdržao i dovde, kako si ga gonio – javio se drugi. – Uostalom, ni ja nisam u boljem položaju. I moj konj se jedva drži na nogama.

– A nemamo više ni kapi vode da ih osvežimo.

– Kakav škripac. Još nam je samo to trebalo kad nam je potera za petama.

– Da nam nije za petama do ovoga ne bi ni došlo.

– Došlo! Do vraga! Ti si kriv, jer si bio mudrac da nas dovedeš ovamo.

– A ko te je terao da podješ? Mogao si da ostaneš u Kajovi.

– Dosta svadje vas dvojica. Ako mislite da je to prijatno za uši, onda se varate. Nismo mogli ostati u Kajovi jer bi se tamo brzo našli u hladovini...a možda i na vešalima – javio se treći.

– Kako su nas samo otkrili?

– Smešan si – opet je odgovorio najprisebniji i najsmireniji u bandi. – Kad čovek nema love, svi su protiv njega. Da Pinki nije ostao pred bankom sa džakom punim novca, sve bi bilo drukčije.

– Bilo kako bilo, mi smo u očajnom položaju – počeo je opet bandit čiji je konj posrnuo. – Ako se ne desi čudo, mi ćemo se sušiti na vešalima.

– Hads, Hads, koliko god si dobar kad treba nekoga ucmekati, isto toliko si slabić kad dodješ u škripac – prekinuo je njegovo jadikovanje pribrani bandit.

– Lako je tebi Berte kad je tvoj konj svež kao da si mu davao ekstra sledovanje vode.

